

จากศิลปะกรรมถึงคุณภาพชีวิตที่สมบูรณ์พร้อม

..... ระเบียบ

มนุษย์คือชีวิตลักษณะหนึ่งซึ่งมีจิตวิญญาณเป็นรากฐานของตนเอง และสัจธรรมของชีวิตมนุษย์ที่เกิดมา ย่อมมีเงื่อนไขแฝงเป็นความจริงอยู่ในจิตวิญญาณ อีกทั้งมีธรรมชาติที่ปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรมโดยการนำปฏิบัติ แม้กระทั่งการเขียนการพูด ช่วยให้เพื่อนมนุษย์มีโอกาสสัมผัสได้และรู้ได้ การปฏิบัติอันมีเหตุมีผลดังกล่าว เราเรียกกันว่า "กรรม" ไม่ว่าจะใช้ตามหลังเรื่องอะไรก็ตาม หากมองย้อนกลับ ไปถึงเงื่อนไขซึ่งมีอยู่ในรากฐานอันเป็นที่มา และมองได้ถึงภาพรวมที่มีมนุษย์อยู่ร่วมกันเป็นฐาน ย่อมพบกับ "ภาวะหลากหลาย" ซึ่งปราศจากกรอบกำหนดอันมีที่สิ้นสุด

ในเมื่อมนุษย์ที่เกิดมา ถือสัจธรรมของการอยู่ร่วมกันอย่างไม่อาจปฏิเสธได้และแต่ละคนก็ย่อมมีเพื่อน เช่นกัน ถ้ามีความรู้สึกในลักษณะ "เอาใจเราใส่ใจเขา" อยู่ในรากฐานก่อนข้างชัดเจนย่อมมีธรรมชาติที่ช่วยให้มองเห็นอีกด้านหนึ่งได้ว่า การที่คนอื่นจะรับรู้ได้ลึกซึ้งถึงความจริงมากน้อยแค่ไหนหรืออาจมองผิดด้าน ย่อมขึ้นอยู่กับระดับความลุ่มลึกหรือขั้นสูง ซึ่งซึ่งถูกกำหนดโดยอิทธิพล เงื่อนไขที่แฝงอยู่ในจิตวิญญาณเช่นกัน

"จิตวิญญาณมนุษย์ที่มีความลุ่มลึก ย่อมมีความละเอียดอ่อนและความอิสระเป็นธรรมชาติ เป็นความจริงให้อ่านได้ร่วมอยู่ด้วยเสมอ"

ด้วยเหตุนี้เอง หากบุคคลใดมีวิถีชีวิตที่มุ่งทิศทางสู่ความว่างเปล่าหรือปล่อยวางได้มากขึ้น ย่อมมีอีกด้านหนึ่งคือสามารถให้ความสำคัญของโอกาสในการเรียนรู้ซึ่งเพื่อนมนุษย์แต่ละคนควรมีอยู่ทุกด้าน จึงชวนให้ตนดำรงอยู่และนำ-ปฏิบัติร่วมกับแนวทางดังกล่าวอย่างมีความสุข โดยไม่สนใจกับความยากลำบากต่าง ๆ ไม่ว่าจะมากน้อยแค่ไหน

ดังใคร่ขอหยิบยกเอาสิ่งซึ่งพบในปัจจุบันจากจอโทรทัศน์มาเป็นอุทาหรณ์ให้แต่ละคน เก็บไปคิดวิเคราะห์ เพื่อให้แต่ละคนเก็บไปคิดคือ ในช่วงคำ ๆ มักมีคำขวัญซึ่งแฝงไว้ด้วยการโฆษณาโดยที่มีภาพเขียนลายเส้นของบุคคลบางคนซึ่งเคยมีผลงานและชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง เช่น ยาชอบ และ นมส. ก็มีเสียงที่สร้างแรงกระตุ้นความรู้สึกของผู้ฟังร่วมด้วยตนเองว่า **เราเห็นแต่เพียงว่าคนเหล่านี้มีชื่อเสียง แต่ไม่ทราบว่าเบื้องหลังชีวิตคนเหล่านี้ผ่านความลำบากยากแค้นมาแค่ไหน**

นี่คือตัวอย่างแนวคิดที่มองออกจากตัวเองด้านเดียว หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นภาพแนวคิดที่เกิดจากภาวะเห็นแก่ตัวจึงทำให้คิดได้ไม่ถึง โดยที่ไม่สามารถมองในลักษณะ เอาใจเขาใส่ใจเรา ได้ เพราะหากมองเห็นสิ่งนี้คงไม่คิดว่าเป็นสภาพความรู้สึกซึ่งลำบากยากแค้น แต่ผู้มีคุณสมบัติดังกล่าว แม้ว่าลำบากแค่ไหนแต่รู้สึกท้าทายและทำได้ เพราะมีความสุขที่จะทำ ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจผ่านมาได้ถึงขั้นนี้ ดังเช่นที่กล่าวจากหลักการดำรงชีวิตว่า **หากไม่มีวันนี้ ย่อมไม่มีวันนี้**

ด้วยเหตุนี้เอง มนุษย์แต่ละคนที่เกิดมาในโลกแม้ช่วงเริ่มแรกจะคิดและกล่าวว่า **คนต้องเสียสละทำเพื่อคนอื่น หรือเพื่อส่วนรวม** แม้มีความจริงใจแค่ไหน แต่คนที่มีความจริงใจโดยแท้ก็ทำได้ผลแล้วจึงพูด แต่นั่นก็คือความรู้สึก-นึกคิดในช่วงเริ่มแรกของชีวิตเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ยังมีอีกสิ่งหนึ่งซึ่งช่วยให้อ่านได้ถึงความจริงใจคือ ถ้าเป็นเพียงการพูด แต่ย่อหย่อนในการนำ-ปฏิบัติย่อมช่วยให้รู้ความจริงว่า เป็นการแสดงออกที่ขาดความจริงใจ หากมีความต้องการสิ่งอื่นเพื่อตนเองแอบแฝง-อยู่ด้วย ไม่ว่าจะน้อยมีมากแค่ไหน

ซึ่งเงื่อนไขดังกล่าวคงไม่มีบุคคลใดหรือสิ่งอื่นใดจะช่วยแก้ไขได้ โดยที่บนพื้นฐานความจริงจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขจากผลแห่งการกระทำของคนที่สะท้อนกลับมากกระทบเป็นครุธรรมชาติ ดังที่สัจธรรมได้ชี้ไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า **"ปัญหาคือครุชีวิตที่แท้จริงของแต่ละคน"**

ถ้ามีการนำปฏิบัติไม่ว่าเริ่มต้นจากสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยที่เชื่อว่าน่าจะนำไปสู่ประโยชน์สุขของเพื่อนมนุษย์บนแนว-

ถ้าสนใจนำปฏิบัติไม่ว่า เริ่มต้นจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยที่เชื่อมั่นว่า น่าจะมีโอกาสนำไปประโยชน์สุขแก่เพื่อน-มนุษย์บนแนวทางที่สร้างสรรค์อย่างปราศจากการเลือกพวก เลือกร่วมด้วยความจริงใจ อีกทั้งสามารถรักษาฐานความรู้สึกรักใคร่ไว้ได้อย่างมั่นคง เมื่อชีวิตผ่านพ้นมาถึงช่วงหนึ่งย่อมหยั่งรู้ได้ว่า ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยที่เป็นผลสะท้อนกับมาจากการนำปฏิบัติของตนแต่ละช่วง ย่อมมีผลชำระล้างเจอนใจซึ่งแฝงเป็นเหตุอยู่ในจิตวิญญาณตนเองให้เบาบางลงไป ช่วยให้ความรู้สึกรักใคร่ใคร่สละยิ่งขึ้นเป็นลำดับ

ในที่สุดย่อมมาถึงจุดซึ่งตนสามารถเห็นได้เด่นชัดยิ่งขึ้นว่า **จริง ๆ แล้วการเน้นนำปฏิบัติอย่างค่อเนื่องกันมาแต่อดีต มีจุดมุ่งหมายเพื่อการเรียนรู้ ที่ก่อให้เกิดความรู้สึกรักซึ่งถึงแก่นแท้จริงแท้** และหากยังมีความมั่นคงอยู่กับ การนำปฏิบัติต่อไปโดยที่ปราศจากข้ออ้าง ภาพจากอีกด้านหนึ่งซึ่งตนเคยมุ่งทำเพื่อคนอื่นและเป็นเพียงปลายเหตุ - ย่อมมีอีกด้านหนึ่งปรากฏขึ้นช่วยให้มองเห็นว่า ความเป็นไปได้น่าจะเกิดจากธรรมชาติของด้านซึ่งเป็นผลจากการทำงานด้วยใจรักและมีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง จึงยึดติดอยู่กับผลงานทำให้ไม่คิดว่าการณ์จะสืบทอดต่อไปได้หรือไม่ หากใช่เป็นของเที่ยงแท้ หากขึ้นอยู่กับเจอนใจซึ่งปรากฏอยู่บนพื้นฐานสังคม โดยที่บุคคลใดหรือคนกลุ่มไหนย่อมไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริงดังกล่าวแล้วได้

ดังนั้นย่อมถือว่า ศิลปะซึ่งเกิดจากเจอนใจอันมีเป็นธรรมชาติปรากฏอยู่ในจิตวิญญาณของแต่ละคน เป็นพื้นฐานรองรับการนำปฏิบัติในทุก ๆ เรื่องที่มีสังขธรรมต่อความเป็นตัวของตัวเองอย่างหลากหลาย ไม่ว่าจะท่ามกลางบรรยากาศภายนอกจะปรากฏศาสตร์สาขาต่าง ๆ แม้วิทยาศาสตร์ซึ่งหลายคนเชื่อว่าเป็นสาขาหลักแขนงหนึ่ง ในเมื่อทุกสาขามีคนเป็นเหตุเป็นผล และการนำปฏิบัติซึ่งปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรมย่อมมีสังขธรรมที่ได้รับผลกระทบโดยพฤติกรรมจากอีกด้านหนึ่ง

แม้ ศิลปกรรม ซึ่งมีการแตกกิ่งก้านสาขาออกไปไม่ว่าในสาขาไหน ทุกช่วงที่นำปฏิบัติย่อมส่งผลสะท้อนกลับมาพัฒนาภาวะการเรียนรู้และช่วยทำให้เกิดความละเอียดอ่อนยิ่งขึ้นแม้ระดับซึ่งผสมกลมกลืนอยู่ในลมหายใจตัวเอง โดยมีธรรมชาติที่สั่งสมไว้จนถึงระดับหนึ่ง ภาวะความรู้สึกรักซึ่งเคยอยู่ที่อิทธิพลเจอนใจในตนเองย่อมเบิกกว้างออกช่วยให้เห็นภาพความจริงได้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่า **แท้จริงแล้วมนุษย์ทุกชีวิตที่เกิดมาก็เพื่อการเรียนรู้** หรืออาจกล่าวจากภาพซึ่งเห็นได้ในอีกด้านหนึ่งว่า **ชีวิตเกิดมาเพื่อชคใช้กรรมเก่า** ก็คงไม่น่าจะผิด

บุคคลผู้เข้าถึงได้ระดับหนึ่งแล้วย่อมอยู่ต่อไปโดยมีรากฐานความรู้สึกลอดจากกิ่งก้านสาขา หากเห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้นถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันหมด ซึ่งบ่งบอกถึงความหมายของคุณค่าชีวิตที่แท้จริง จึงสามารถอยู่ต่อไปได้ด้วยความเข้าใจในเพื่อนมนุษย์และสรรพสิ่งต่าง ๆ ทั้งในด้านที่เป็นภาพรวมและตัวบุคคลซึ่งมีเหตุมีผลร่วมกันเป็นธรรมจักร แทนที่จะรู้สึกสับสนว่า **ระหว่างบุคคลกับระบบ อะไรควรมาก่อนมาหลัง** เสมือนการหยิบยกประเด็นคำถามที่ว่า **โลกกับไข่อะไรเกิดก่อนเกิดหลัง** มาให้ขบคิด ซึ่งคนมีนิสัยเห็นแก่ตัวจะคิดไม่ออก ทำให้เกิดปัญหาที่หาข้อยุติไม่ได้

ซึ่งบนพื้นฐานสังขธรรมหากเข้าถึงได้ย่อมพบว่า คำตอบอยู่ที่ประเด็นอันมีธรรมชาติปรากฏอยู่ในรากฐานมนุษย์แต่ละคน ดังนั้นถ้าเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์เริ่มต้นที่ตนเอง ช่วยให้เข้าใจและยอมรับความจริงจากจิตวิญญาณของเพื่อนมนุษย์ ย่อมมีคำตอบซึ่งค้นพบได้จากตนเองอยู่แล้ว

ดังที่หลักธรรมได้ชี้แนะไว้ว่า **"จงมองทุกสิ่งในคำนี้"** ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งแสดงออกโดยผู้อื่นไม่ว่าบิดามารดาหรือบุคคลอื่น แม้ผู้ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นศาสดาซึ่งเชื่อว่าดี บุคคลผู้นำปฏิบัติแล้วจากสิ่งที่มีอยู่ในจิตวิญญาณตนเองมาโดยตลอด เช่นที่กล่าวกันว่า **มีความเป็นตัวของตัวเอง** หรือ **"พึ่งพาตนเอง"** แม้ความหมายของคำว่า **"ดีดั่งจะ"**

เมื่อชีวิตมาถึงจุดหนึ่งย่อมเข้าใจได้อย่างลึกซึ้งซึ่งช่วยให้เห็นว่า หากใช่เป็นเพียงคำสอนอันมีความหมายเพียงทิศทางเดียวเท่านั้น หากเป็นสิ่งยืนยันการนำปฏิบัติที่ช่วยให้พบความจริงซึ่งตนมีอยู่ในรากฐานความรู้สึกรักแล้ว จึง

มีเหตุมีผลช่วยทำให้เกิดความมั่นใจในการนำปฏิบัติอย่างมั่นคงอยู่กับสังขารมลทินที่ยิ่งขึ้น และสามารถรักษาธรรมจักรอันเป็นธรรมชาตินายในจิตวิญญาณตนเองไว้ได้ กับอีกด้านหนึ่งย่อมสามารถพัฒนาลงสู่ความลุ่มลึกยิ่งขึ้นจนถึงที่สุดจุดจบอย่างสมบูรณ์ครบถ้วนแล้ว

แม้ว่าสังคมไทยยุคปัจจุบันจะสะท้อนให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่มุ่งไปเน้นกับรูปวัตถุชัดเจนยิ่งขึ้น ทำให้มีการนำเอาผลงานจากศิลปกรรมมาเน้นอยู่กับด้านซึ่งเป็นรูปแบบ และเยาวชนคนรุ่นหลังจำนวนมาก จำต้องคลุกเข้าไปไปอยู่ภายใต้อิทธิพลกระแสดังกล่าว แต่ก็เชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับตัวเองโดยแท้ จึงน่าจะมีอีกด้านหนึ่งที่มั่นคงอยู่ใต้บนวิถีทางซึ่งมุ่งสู่เป้าหมายอันแท้จริง.